

Heiter Tamás

BÚCSÚ SEAMUS HEANEYTŐL

az éjszaka felszáradó magzatmáza
 úgy lóg, mint horzsoló dér az ágakon,
 s hogy mit is álmodtam, reggel megtudom:
 utaztunk, talán Írország, talán tengerpart,
 talán Joyce, talán Dublin,
 sötömbökből faragott sírkövek,
 a tenger felől eltévedt vihar,
 hosszú esők és némi fellegek,
 s e sírkövek végül elfogynak,
 mert a szarvasok felnyalják
 róluk lassan a feliratot,
 ami a neved volt egykor,
 akire emlékeznek, az örökre meghal
 és az is, akinek nincsenek versei,
 az erdő itt nem lakott,
 de mintha valaki szarvassá változott,
 a halál csupán a túlélők találmánya,
 mit is kezdhetsz ezzel,
 mikor minden szép és megszokott

Pannon Tükör, 2013/6.

Vécsei Rita Andrea

EGY REGGEL FUTNI KEZDEK

Sütni fog a nap, tudom, és szél lesz.
 Tiszták vagyunk már, megszenteltek,
 mert elhiszünk mindent, amit magunknak találtunk ki,
 hogy könnyebb legyen.
 Szégyenlősségből húzunk kerítést
 a szégyenünk köré, hátha nem látnak be,
 de belátnak.
 Nem fordítunk hátat annak, aki ránk néz.
 Először az ujjongás van, hogy ráakadtál,
 kiértékelése a véletleneknek,
 szükségszerű volt, elkerülhetetlen stb.
 Nem értünk semmit.
 Később, szemtől szembe még annyit se.
 Szét kéne tépni, megszüntetni ezt az értetlenséget.

Észrevétlenül szűnik meg egy folyóparton.
 Árad éppen.
 A teraszból, ahol állunk, tutaj lesz,
 aztán ismét terasz, amikor megkérlek,
 köss egy fehér szalagra, mint a kulcsodat,
 hogy ne veszíts el.

Sütni fog a nap, és lehet, hogy szél lesz,
 amikor bekötöd a madzagot a zsákon.
 Onnantól sötét van,
 a fényt az arcodon viszed,
 növények illatát a hajadban.
 Durva gyapjút húzok magamra
 mások érintése ellen,
 és futni kezdek, hogy megtaláljalak
 Crna Gora körül,
 a hegyekben.

Palócföld, 2013/6.